

Fam. G.H. Nijland
Los Rosales 210
Ayacucho
Perú

Rondzendbrief 4
November 2008

Beste gemeenteleden in Alblasserdam, Benschop, Genderen, 's-Hertogenbosch, Jaarsveld, Meteren en Est, Ridderkerk, Rijssen, Wapenveld, Zwijndrecht of waar u/jij ook maar wonen mag, familie en vrienden,

16 - 13 - 9 - ...

Bij sommige testen moet je een reeks cijfers afmaken. Is dat de bedoeling ook van deze rij cijfers?

Nu, de cijfers hebben betrekking op het aantal eerstejaarsstudenten: In de vorige rondzendbrief schreven we dat we dit schooljaar in maart met 16 begonnen waren en dat er twee maanden later nog 13 over waren. En dan raadt u/jij het al wat dan 9 betekent: nu zijn er nog 9 eerstejaarsstudenten.

Het is niet voor het eerst dat het aantal studenten gedurende het schooljaar minder wordt. Oudere jaarsstudenten vertellen met hoeveel zij de studie begonnen zijn: soms meer dan 20, maar nu zit minder dan de helft nog in de klas. Dat roept ons als directie en docenten wel op om te analyseren en te evalueren. Vragen die we ons daarbij stellen zijn:

- Moeten we het toelatingsbeleid misschien veranderen? Is een voldoende voor het toelatingsexamen en een goed gesprek met de directeur en enkele docenten dan toch niet voldoende?
- Is de overgang van middelbare school naar het Seminario Evangélico de Los Andes wat niveau betreft misschien een te grote sprong?
- Als de vorige vraag met "ja" beantwoord zou moeten worden, moet dan misschien het eerste jaar een meer introducerend karakter krijgen?
- Hoe krijgen we de financiële situatie van de student helderder voor ogen? De meeste studenten hebben van SELA een studiebeurs. Een vraag is of die studiebeurs maar groter moet worden als bijvoorbeeld de gemeente die de student gestuurd heeft haar bijdrage in de kosten van de student verminderd of achterwege laat. En al overwegende, komen er nog meer vragen boven.

Het laatste halfjaar zijn we er meer en meer achtergekomen dat docent zijn aan een Seminario niet alleen betekent lesgeven.

Ja, ook lesgeven, ook dit tweede semester wat in augustus begon, is een dagelijkse bezigheid: vier vakken die met exegese hebben te maken. Ik beschouw mezelf als een gezegend en bevoorrecht mens, omdat ik dagelijks met de studenten met de Schriften van Oude en Nieuwe Testament bezig mag zijn.

Maar er komt naast het lesgeven nog zoveel meer, bijvoorbeeld aan gesprekken. Studenten die bij je komen en wat ze dan vertellen of vragen varieert van:

- We zijn met elkaar naar bed geweest.
- Mijn moeder is opgenomen in het ziekenhuis, wilt u voor haar bidden?
- De gemeente waar ik zaterdags en zondags stage loop, wil niets meer aan mijn studie bijdragen, zo heeft de nieuwe predikant gezegd. Wat moet ik doen?
- Onze jaargroep wil geen les meer hebben van die en die docent, kunt u die cursus niet geven? (enz. enz.)

De laatste vraag geeft iets weer van de onvrede die er leefde onder studenten, waar we in de vorige rondzendbrief ook al over schreven. Die onvrede heeft zich in de afgelopen maanden verschillende keren geuit, helaas gestimuleerd door een aantal studenten, die dachten dat het aan de studenten is om te bepalen wie welk vak geeft. Ook toen de directeur van SELA er niet was (hij was op uitnodiging van de GZB in Nederland), bleven een aantal groepen studenten een confronterend gedrag richting enkele docenten vertonen. Dan moet je bij elkaar komen, dan moet je zeggen dat zo SELA niet opgebouwd wordt en dan moet je vragen aan de studenten om in de moeilijke tijd die we als SELA doormaken na het plotselinge vertrek van twee goede docenten, er samen de schouders onder te zetten.

Docent aan een Seminario is meer dan lesgeven. Er gebeurt rond het lesgeven nog zoveel meer. En dat zijn niet altijd fijne dingen. Er zijn ook de momenten, waarin blijkt dat het tussen mensen niet goed zit, ook niet nadat er een verzoening heeft plaats gevonden. We schreven in de vorige rondzendbrief over zo'n moment van verzoening. Het is dan wel pijnlijk als je merkt, dat het bij woorden blijft en dat er geen daden uit voortkomen.

Als u en jij het tot hier toe vol hebben gehouden om deze rondzendbrief te lezen, dan zouden we ons voor kunnen stellen dat iemand denkt: daar word ik niet vrolijk van en wellicht dat er iemand is die de vraag zou willen stellen, of we van dit alles niet moe worden en het liefst weer naar Nederland, naar Meteren en Est, zouden terug willen.

Nu, naar Meteren en Est terug, dat hoeft niet, want ze hebben gelukkig weer een eigen predikant. En voor deze moeilijke dingen weglopen, mogen we niet en willen we ook niet.

Tijdens de lessen op SELA, bij de uitleg bijvoorbeeld van de brieven van Paulus, komt herhaaldelijk aan de orde dat het werken in Gods Koninkrijk niet gemakkelijk is. Van alles presenteert zich in de gemeente. Dat is nu in de gemeente en in een Seminario niet anders. Maar we benoemen het niet als 'problemen'. We leren de studenten er een ander woord voor gebruiken: uitdagingen. En dan zijn, wat veel mensen dan problemen noemen, eigenlijk leersituaties. Voor studenten en voor docenten net zo goed.

We merkten dat verschillende studenten financieel heel krap zaten, zo erg zelfs dat sommigen de studie moesten afbreken. Om ze te helpen

hebben we gezocht naar een vorm van hulp. Ria leerde enkele meisjes die op SELA studeren haken. Inmiddels zijn er ik weet niet hoeveel poncho's klaar en we hopen dat ze, als we bij leven en welzijn in februari in Nederland komen, dan nog in de mode zijn.

Verder zette Ria met een groep studenten een project op van verkoop van patat met kip of hamburgers. Een karretje werd daarvoor aangeschaft. Als groep werken ze iedere dag minder dan een half uurtje (aardappels schillen, enz.) en 's avonds gaan twee studenten in een nabij gelegen parkje verkopen. Met wat ze op een avond verdienen, kunnen ze bijna de maandkosten van een cursus van SELA betalen.

Onlangs hebben we nog een keer bezoek gebracht aan het aardbevingsgebied, waar een jaar na de aardbeving nog steeds heel wat mensen in provisorische onderkomens van rietmatten of van tentjes zitten. Gelukkig zie je dat er ook weer veel opgebouwd wordt, maar het

gaat langzaam. De regering helpt de mensen die alles verloren hebben, ze hebben een hele tijd geleden een bedrag voor hulp vastgesteld. Een bedrag wat de mensen niet in geld krijgen, maar in bouwmaterialen. Inmiddels zijn de bouwmaterialen ontzettend duur geworden, met als gevolg dat de mensen niet de benodigde materialen kunnen krijgen.

We hebben gezien dat het project van de sojamelkmachines (dat met steun vanuit Nederland is opgezet)

goed werkt.

Een kraam waar sojamelk verkocht wordt

Links staat de predikant van Chincha, met wie we samenwerken bij een aantal machines. Rechts dominee Gustavo.

Verschillende mensen zijn bij dit project betrokken, zowel bij de productie als bij de verkoop. Wekelijks gaat de diaken uit Lima, Gustavo Fonseca, een keer op bezoek in Chincha, ter begeleiding van dit project. Het is mooi te zien, dat de mensen hun project uitbouwen, bijvoorbeeld een restproduct van de soja wordt gebruikt voor het maken van cake.

Het kinderopvangproject voor kinderen van 0 tot 3 jaar: In de afgelopen maanden zijn de kamers klaar gekomen en we proberen nu het nodige meubilair bij elkaar te krijgen.

We zijn er God dankbaar voor dat we inmiddels een aantal mensen ontmoet hebben, die toegezegd hebben dat ze zich straks belangeloos voor het kinderopvanghuis willen inzetten. Ze zijn erg enthousiast als ze horen dat het niet een kinderoppas is, maar dat we een bredere benadering willen geven. Dat we ook met de alleenstaande moeders of de gezinnen willen werken, willen zoeken naar verbetering van de situatie waarin ze verkeren. O.a. een verloskundige en een sociaal werkster uit de gemeente waar we meeleven, boden hun hulp aan.

Hierboven noemden we de naam van Gustavo Fonseca. Hij is betrokken bij de hulpverlening in het aardbevingsgebied. Maar hij doet ook ontzettend veel voor de GZB-ers die werkzaam zijn in Peru. We hebben gevraagd iets te schrijven over zijn bezigheden. Bezigheden, die op een of andere wijze te maken hebben met Gods Koninkrijk. Dat je met Nederlanders van alles mee kunt maken, blijkt wel uit het voorval waarmee hij zijn bijdrage aan deze rondzendbrief begint.

“Een broeder zending voor wie ik een diep respect koester, was de eerste maanden na aankomst in Peru bezig met de studie van het Spaans. Hij leerde erg snel en enkele keren na wat gedaan te hebben voor hem nodigde hij me uit voor het avondeten. Hij was een keer erg moe tijdens het eten en hij vroeg me: “Gustavo, wil je thee?” Ik beantwoordde de vraag met “ja” en hij vroeg me in plaats van: “Met hoeveel cucharas (lepels)?” : “Met hoeveel cucarachas (= kakkerlakken)”. Lachend heb ik geantwoord: “Drie”.

Ik ben diaken van de IEPRP (de Presbiteriaanse Kerk van Perú) van de gemeente Betel in Lima. Ik heb het voorrecht gehad om de meerderheid van de zendingen van de GZB die de laatste 30 jaar in Peru hebben samengewerkt met onze kerk, te leren kennen. De laatste 10 jaar heb ik veel voor hen gewerkt: voor vervoer gezorgd, alle zaken geregeld die

te maken hebben met het verkrijgen van een visum en verlenging van verblijfsdocumenten en verder ben ik betrokken bij o.a. de coördinatie van een hulpverleningsproject dat na de aardbeving van 15 augustus 2007 gestart is.

Vanaf de eerste week na de aardbeving tot en met december vorig jaar hebben we geestelijke en materiële hulp verleend. Vanaf begin dit jaar begeleiden we in één van de getroffen steden (Chincha) een aantal vrouwen in het bereiden van sojamelk en in het maken van gebak. Dankzij deze projecten hebben ze een vaste inkomstenbron en wordt de plaatselijk kerk, met wie we samenwerken, dankzij de bijdragen in de vorm van collecten en tienden van deze vrouwen weer in de gelegenheid gesteld om op een integrale wijze in te gaan op de diaconale noden. Onze hoop is dat deze projecten tot verdere zegen zullen zijn in de toekomst.

Deze ervaring van een tiental jaren samenwerken, beschouw ik als een voorrecht dat om twee redenen zeer veel waard is.

Ten eerste, het verrichten van een werkzaamheid waarmee we 'een korreltje zand' aan het Koninkrijk van God mogen toevoegen, draagt er zeer toe bij om de betekenis van mijn leven te verrijken.

De tweede reden dat de samenwerking met zendelingen me zoveel waard is, is dat ik zo met personen van een andere nationaliteit mag samenwerken. Van iedere broeder en zuster heb ik veel geleerd en met een ieder van hen onderhoud ik tot op heden een grote vriendschap. En dat alles heeft voor mij grote waarde. En ik weet dat dit alles er is dankzij Gods genade."

Tot zover een verslagje van broeder Gustavo, die ook druk was en is met zaken als verblijfsvergunning en het loskrijgen van de bagage van de familie Kommers uit de douane. Inmiddels zijn Maaren en Arine Kommers met hun kinderen Tirzah en Jochem in Ayacucho aangekomen. We zijn blij en dankbaar voor hun komst. Maarten, die landbouwkundige is, zal betrokken worden in de opleiding op het Seminario.

De studenten die in de toekomst in de kerk zullen gaan werken, kunnen in de meeste gevallen niet rekenen op een salaris wat toereikend is. In de opleiding van SELA zullen cursussen gegeven worden, die hen wellicht in staat stellen om in de toekomst wat neveninkomsten te hebben uit bijvoorbeeld een project(je) wat te maken heeft met landbouw of veeteelt. Daarnaast hoopt SELA dat er een landbouw-

project gestart kan worden, waarmee een gedeelte van de kosten van het Seminario gedekt kunnen worden.

We vragen ook voor dit aspect van het Seminario en van het zendingswerk van de GZB en voor de familie Kommers jullie voorbede.

Wij hopen voor ons verlof nog een rondzendbrief te sturen. Van D.V. 9 februari t/m 21 april 2009 hopen we in Nederland te zijn. De voorlichtingsweken (D.V. 23 februari t/m 9 maart 2009) zijn inmiddels, na een aankondiging in Alle Volken, grotendeels gevuld.

Graag willen we iedereen hartelijk bedanken voor de tekenen van meeleven. Kaarten en brieven komen, soms met vertraging, aan; e-mails zijn over als jullie ze versturen. Dat het ons niet lukt om iedere email te beantwoorden ligt niet aan onwil, maar aan het feit dat de tijd ontbreekt. Wij hopen dat uw/jouw onbeantwoorde email door middel van deze rondzendbrief een antwoord krijgt.

Ontvangt allen de hartelijke groeten,
Gerrit en Ria Nijland

Adres: Los Rosales 210, Urb. Jardín, Ayacucho, Perú

Telefoon: 0900 1544 (wachten tot aangegeven wordt dat je nummer kunt invoeren): 0051 66 32 95 43 of

0900 1527 en daarna 0051 66 966 940 166 of 0051 66 961 76 40

E-mail: ghnijland@live.nl of rianijland@hotmail.com

COLOFON

Gerrit en Ria Nijland zijn in 2006 door de GZB vanuit de Hervormde gemeenten te Meteren en Est uitgezonden naar Peru. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief. **Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed!** U kunt uw betrokkenheid óók tot uitdrukking brengen door een gift over te maken voor het werkersfonds van Gerrit en Ria of voor andere onderdelen van het wereldomvattende werk waarbij de GZB betrokken is. **Het gironummer is 28016.** We zijn dankbaar voor uw onmisbare steun, zodat het werk kan voortgaan en zelfs kan groeien.

Voor adreswijzigingen en overige informatie:

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen

T 0343-512444 | E info@gzb.nl | W www.gzb.nl

